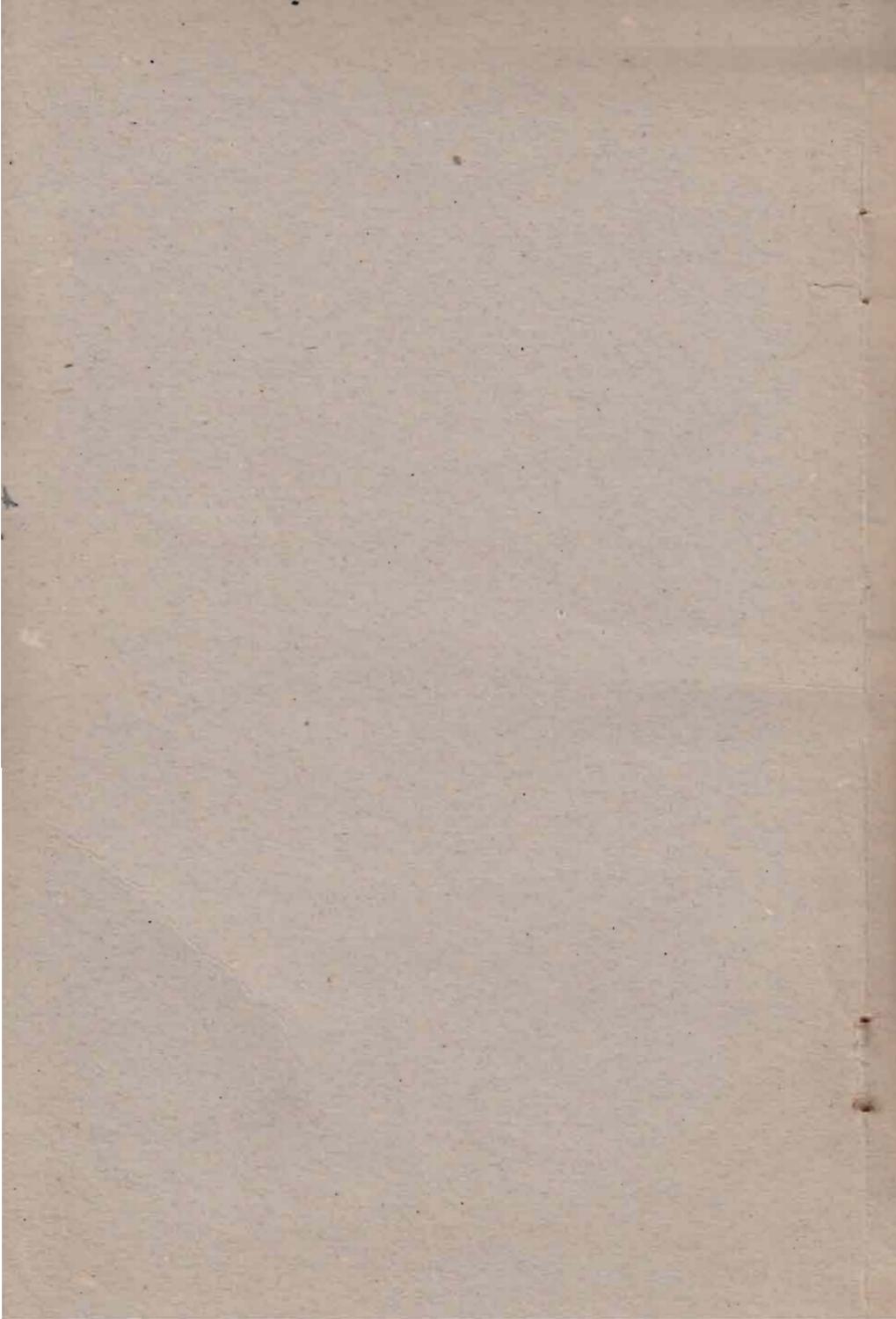

முகவரியைத் தொலைத்தவர்கள்

திரு. நட்சியங்கன்

மு க வ ரி யை த்

தொ வை த் த வ ர் க ள்

(கவிதைத் தொகுதி)

இரா. நித்தியானந்தன்

வெளியீடு:-

உயர் கல்வி நிறுவனம்

239, திருகோணமலை வீதி,

கன்டி - இலங்கை

MUGAWARIYAI THOLAITHTHAVARGAL

(Collection of Verses)

By R. NITHYANANDAN

First Edition :- March 1993

Size :- 12.5cm x 19cm

Pages :- 43

Cover Design :- Kumari Nithyanandan

**Publication of :- Higher Education Centre,
239, Trincomalee Street,
KANDY.**

Price :-

**Printed at :- Zenith Line,
192, Kotugodella Vidiya
Kandy.**

சமர்ப்பணம்:-

என்னை இந்நிலைக்கு உயர்த்திய என் அன்பு
பெற்றோர்களாகிய திரு, திருமதி. இராஜமணி
அவர்களுக்கு இக் கவிதை தொகுதி

சமர்ப்பணம்

- இரா. நித்தியானந்தன்

பதிப்பு ரை

இதுவரை உயர்கல்விவெளியீடுகள் உயர் கல்வி மாணவர்களுக்கான பாட நூல்களையே வெளியிட்டு வந்துள்ளது. சந்தை வாய்ப்பு, விலை வீக்கம், வாசகரின் இலக்கிய ஆர்வம் என்பவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுவதில் நாம் தயக்கம் காட்டி வந்தாலும்; நல்ல தரமான இலக்கியப் படைப்புகளை மேற்கூறிய காரணங்களால் இழுந்து விடக் கூடாது என்பதனால் திரு. இரா. நித்தியானந்தனின் முகவரியைத் தொலைத்தவர்கள்' என்ற கவிதை நூலை வெளியிடத் துணிந்தேன். இது ஒரு பரிசோதனை முயற்சியே. இந்த நாலுக்கு கிடைக்கின்ற வரவேற்பு இனி வரும் படைப்பாளர்களின்வெளியீட்டை வாசகர் கரங்களுக்கு கொண்டு வர உதவும் என நம்புகிறேன்.

எனது இந்த நன் முயற்சியை வாசகர்களாகிய நீங்கள் வரவேற்பதோடு எனக்கு மேலும் ஒத்துழைப்பு நல்குவீர்களென எதிர்பார்க்கின்றேன்.

நன் றி

உயர் கல்வி நிறுவனம்,
239, திருகோணமலை வீதி,
காண்டி.

P. சிவசுப்பிரமணியம்
பதிப்பாசிரியர்.

★ “புது யுகத்தை படைப்பதற்கு புறப்பட்டு வாருங்கள்’ என்ற கவிதை; 1986 ம் ஆண்டு பேராதனை பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய கவியரங்கில் அரகேற்றப்பட்டது.

முன்னுரை

இலங்கையின் தமிழ்க் கவிதைத்துறை பொதுவாக வளத் தூடனும், வலுவுடனும் வளர்ந்து வருவதைக் காண முடிகின்றது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், மரபுக் கவிதை குற்றுயிராகி, புதுக்கவிதை செழித்து வளர்கின்றது ஆனால், இந் நாட்டில் ஆரோக்கியமான வகையில் மரபுக் கவிதையும், புதுக்கவிதையும் சம வளர்ச்சியைப் பெற்று வருகின்றன. நவயுகத்தின் குரல்களுக்கும், சவால்களுக்கும் இருக்கவிதைத்துறைகளும் மே முகம் கொடுத்து வருகின்றன. அதனால் மரபுக்கவிதை இலங்கையில் தனது முகவரியை இன்னமும் தொலைக்கவில்லை. மஹாகவியின் காலத்திலிருந்து புதுவேகத்துடன் ஆற்றலுள்ளவர்களால் அது வளர்த்து வரப்பட்டுள்ளது. அதே வேளை, புதுக்கவிதையும் புது முகவரியுடன் பொவிந்து வளர்கின்றது. சமுதாய அக்கறையும், கஸைத்துவஉணர்வும் கொண்ட கவிஞர்கள் தமக்கு மிகவும் “வாலாயமான” ஊடகங்களின் வாயிலாகத் தமது கவியாற்றலைப் புலப்படுத்தி வருகின்றனர். மரபுக் கவிதைத்துறையில் இலங்கையிற்கிறந்த ஆளுமைகள் இருப்பதைப் போன்றே, புதுக்கவிதைத்துறையிலும் தரமான சில ஆளுமைகளை இவங்காண முடிகின்றது. எனவே, கவித்துவ புலப்பாட்டுக்கு ஊடகம் பெரும்பிரச்சினையன்று. சிறந்த கவிஞர்கள் இருக்கவே செய்கின்றனர். அதே வேளை மரபுக்கவிதை என்ற பெயரில் ஒலங்களையும், கோஷங்களையும், ஒப்பாரிகளையும், வசைகளையும் இசைக்கின்ற “கவிஞர்களும்” இல்லாமல் இல்லை. இருசாராரும் தமதுஇயலாமையின் வெளிப்பாட்டையே சிறப்பாகச் செய்கின்றனர். அத்தகையோருக்காக அனுதாபப்படுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. காலப்போக்கில், அவர்கள் தங்கள் முகவரிகளை இழந்து விடுவார்கள் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

புதுக்கவிதைத் துறைக்கு அடிக்கடி புதிய புதிய கவிஞர்கள் தம்மைப் பரிச்சயமாக்கிக் கொண்டு வருகின்றனர். அவ்வகையில் இலங்கைக் கவிதைத்துறையில் ஒரு புதிய முகவரியைச் சேர்த்து விடும் விதமாக இரா. நித்தியானந்தன் இக்கவிதைத் தொகுதியை வெளிக் கொண்டிருார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவராக அவர் இருந்த காலத்திலிருந்தே கலை இலக்கியங்களின் பால் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவர் அரசுறிவியல் துறையில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். அதே சமயம் அவரது இயல்பான நாட்டங்கள் கலை, இலக்கியத்துறையிலும் படிந்திருந்தது. இவர்கள் டி திரித்துவக் கல்லூரியின் ஆசிரியரும் ஆவார். இவர் சிறுகதை, நாட்கம் ஆகிய துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர். அதே வேளை கவிதையில் இவர் கொண்ட ஆர்வம் இங்கு வெளிவரும் முகவரியை தொலைத்தவர்கள் என்ற கவிதை நால் மூலம் சான்றாகின்றது.

இந்நாளின் பெயர் மிக அழகானதும், கவர்ச்சியானது மாகும். அதே வேளை அதன் அர்த்தம் ஆழமானது. இந்நாட்டில் முகவரியை தொலைத்தவர்களாக விளங்குபவர்கள் மலையக பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களாவர். நூற்றைம்பது ஆண்டு கால மலையக மக்களின் வரலாற்றில் அவர்கள் படிப் படியாக முகவரியை தொலைத்து வந்த நிகழ்வுகளை இங்கு காணலாம். முகவரியை இழந்து துயருற்ற சம்பவங்களை தமது வேதனையுணர்வு கலந்து நித்தியானந்தன் இக்கவிதையில் வடித்துள்ளார். இத்தகைய வேதனையின் தர்க்கரீதியான துடிப் பினை “இந்த தேசியத்தின் ஆமைகள்” என்ற கவிதை கொண்டுள்ளது. இறைவா எங்களுக்கு கொம்புகளைக் கொடு, முடிந்தால் பிழைத்துக் கொள்கின்றோம் என்ற கவிதை வரிகள் மூலம் மலையக தொழிலாளர்கள் தமது இயலாமையை உண்டத்தெறிந்து கொண்டு முன்னேற வேண்டும் என்ற இதய ஆதங்கத்தை அவர் புலப்படுத்துகின்றார்.

“இந்தக் கறுப்பு தேசத்தின் சிறப்பு பூக்கள்” என்ற கவிதை மூலம் பெண் விடுதலை பற்றிய உணர்வு பூர்வமான சிந்தனைத் துகள்களையும் ‘அந்த தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஒரு நாள்’ என்ற கவிதை மூலம் பெருந்தோட்ட பெண் தொழிலாளியின் துண்ப குழலையும் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார்.

இந்நாட்டின் அரசியலில் படிப்படியாக தடம் மாறிச் சென்று தங்கள் முகவரிகளை தாங்களாகவே இழந்து விட்ட இடதுசாரிகளை நாசக்காக கிண்டல் செய்யும் பாணியில் அமைந்துள்ளது “இடைநடுவில் ஒரு இளம் கம்யூனிஸ்ட்” என்ற கவிதை. உள்ளத்தால் மாக்ஸிய உணர்வின்றி உதடுகளால் மாக்ஸிலித்தை ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தமையால் வந்த வினை இது. இவர்களின் தவறுச்சஞ்சல் மாக்சிசம் பலியாவது நியாயமாகாது. எமது நாட்டில் இடதுசாரிகள் தடம் பூரளாமல் இருந்திருத்தால் இந்நாட்டின் தேசிய பிரச்சினைகள் ஆரோக்கிய மான வகையில் அனுகப்பட்டிருக்கலாம்.

இங்கே “தர்மம் சிலுவையில் மரித்த போது...” என்ற கவிதை இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் பாரதூரமான தாக்கத்தை உணர்த்துகின்றது.

சமுதாய அமைப்பு, காதல் போன்ற உணர்வுகளை பாதிப்பதை உணர்த்தும் வகையில் ‘அவன் முடிவுரைக்கு இது ஒரு முன்னுரை’, ‘அவன் முன்னுரையின் முடிவுரை’ ஆகிய கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. காதலின் மென்மையான உணர்வுகளை இயன்றவரை தமது கவிதைக்கு ஸ் சிறைப்படுத்தியுள்ளார் நித்தியானந்தன்.

நித்தியானந்தனின் கவிதைகள், அவரிடம் காணப்படுகின்ற சமுதாய அக்கறை, மனிதாபிமானம், கொடுமைகளைக் கண்டு குழுறும் நிலை மனித உணர்வுகளை இயன்ற வரை சமுதாய பகைப்புலத்தில் பொருந்தி நோக்கும் முயற்சி முதலானவற்றை பூலப்படுத்துகின்றன. இயன்றவரையில் கலைச் செழுமையுடன் கவிதைகளை வெளிப்படுத்த முனைந்திருக்கும் அவர் காலப் போக்கில் மென்மேலும் சமுதாய அக்கறையும் கலைத்து வழும் இணைந்து, பிணைந்து வளர்ச்சியடைவார் என எதிர்ப் பார்க்கலாம்.

நித்தியானந்தனின் இப்படைப்பின் மூலம் எதிர் காலத்தில் அவரிடமிருந்து தரமான கவிதைகள் வெளிவருவதற்கான நல்ல அறிகுறிகளை இத்தொகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது என்று கறுதுவது சாலப் பொருந்தும். எழுத்துத் துறையில் அவர் தமது முகவரியை நிலைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்டே எனது பெரு விருப்பமாகும்.

— கலாந்தி துரை மணோகரன் —

தமிழ்த் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை. (இலங்கை)

என்னுரை

கூவிஞர் என்ற தளத்தில் நின்று கொண்டு இந்த உரையினை எழுதுவது எனக்கு உடன்பாடில்லாத விடயம் மாத்திரமல்ல, அதற்கான தகுதியும், தகமையும் எனக்கில்லை. நான் அவ்வப்போது சொற்களைத் தொடுத்து அதற்குள் சமுதாயத்திற்கு சொல்ல விரும்பும் ஏதாவதொன்றை திணிக்க முயற்சித் திருக்கின்றேன். அம்முயற்சியின் விளைவுதான் இந்தச் சிறிய கவிதை நூலாகும். இதனை கவிதையென எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் இதற்குள் எத்தனைச் செறிமானங்கள் அடங்கிக்கிடக்கின்றன. இவற்றில் எத்தனை! எத்தனை! சமூக இழையங்களை நோக்கி ஈர்க்கப்படப் போகின்றன என்பவற்றைப் பொறுத்துத்தான் இதன் தகமையும், தன்மையும் அடங்கியிருக்கின்றன. இவற்றை ஏற்கவும், மறுக்கவுமான பொறுப்புவாசகர்களுக்கே உரித்தானதொன்றாகும்.

எனது கவிதைப் பற்றிய சுய பிரசாரத்தை இங்கு நான் நிகழ்த்துவதைவிட என் மனதில் கவிதைபற்றிய படிமம் எவ்வாறு உறைந்திருக்கின்றதென்பதை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளுதற்கு நான் இதனை ஒரு களக்கமாக பயன்படுத்தினால் என் மீது குறை நினைக்க மாட்டார்கள் என்று நான் என்னுகிறேன்.

என் சிந்தனை மரபுக் கவிதை கடந்துவந்த காலக்கரை சலில் மனித உணர்வுகளையும் நோக்கங்களையும் வெளிப்படுத்த வந்த கருத்துப் படிமங்களாக விளங்கி வந்ததையும் இன்றும் அவை அவ்வாறே விளங்கி வருவதையும் உணர்கின்றது. அதே சமயம் மரபுக் கவிதையாளர்களும், அதன் வாசகர்களும் புதுக் கவிதையை அந்தியமாக உணர்ந்த காலம் மாறி அவர்களே அதன் அருகில் சென்று அதனை அனுபவிப்பது மாத்திரமல்லாமல்; அவ்வகை புதுக்கவிதைகளை படைக்கவும் தலைப்பட்டு விட்டதையும் உணர்கின்றேன். ஆனால், மறுபுறம் இக்மரபுக் கவிதையாளர்களில் சிலரும் இம்மரபுக்கவிதைப் பிரியர்களும் இப்புதுக்கவிதைக்கு ‘உரை வீச்சு’ என்று நாம் கரணம் சூட்டிய தோடு அப்புதுக்கவிதையாளர்கள் கவிதையைக் கொச்சைப் படுத்த வந்த ‘சொல்விளம்பர்க்’ என்று சாடுவதையும் நான் அன்றாடம் கேட்கின்றேன்.

ஆனால் ஒரு நாடு அதன் தாய் மொழியில் ஐனரஞ்சக மாகும் போது அந்நாட்டில் அம்மொழி ஆனுமைபெற்று வளரும் போதும் அம்மொழியின் வாசகன் அம்மொழியை அமர்ந்து வெறு மனே வாசிக்கின்றவனாக மாத்திரமல்லாது அவனே கவிதைப் படைப்போன் என்ற தளத்திற்கும் வந்து விடுகின்றான். இது ஒரு வகையில் தேசிய மொழிக் கொள்கையின் ஒரு புதிய ஐனனம் என்னாம்.

சமூகத்தின் மீது ஆராத அக்கறையும், மொழியின் மீது தீராத காதலும் கொண்ட ஒருவன் தன் அக்கறையை; தன் காதலை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதென்று தெரியாமல் சொற் தனிமங்களில் நின்று தன் கருத்தை வெளிப்படுத்த முனைகின் றான். இந்த வெளிப்பாட்டையே தாய் மொழியை ஐனரஞ்சக மாக்கிக் கொள்ளும் ஒரு சமூக பிரதிநிதியின் புதுக் கவிதை அல்லது உரைவீச்சு என்று ஏன் நாம் கொள்ளக் கூடாது?

இந்த புதுக்கவிதையாளர்களையோ அல்லது உரை வீச்சாளர்களையோ வாழ்ந்த வாழ்கின்ற தரமிகு கவிஞர்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்வதைவிட; அதனால் மனம் நொந்து கொள்வதை விட இன்றைய சீரழிந்து போன சாக்கடை அரசியலில் பிழைப்பு நடத்துகின்ற முன்றாந்தர சினிமாவுக்காக தமிழை அடகு வைத்து எழுத்தையே விற்று வாழ்கின்ற முன்னையிலுள்ள சில தமிழக கவிஞர்களோடும், எழுத்தாளர்களோடும் ஓப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது இலங்கையின் புதுக்கவிதையாளர்கள் அல்லது உரைவீச்சாளர்களின் படைப்புகள் மிக மேலானவை அவர்கள் நின்றெழுதுகின்ற தளமும் சிறப்பானவை.

கவிதை என்னும் போது அது வெறும் சொற்சிலம்பங்களின் பினைவு அதே சமயம் களிப்பூட்டுவது தான் அதன் நோக்கமென்பதை எந்த முற்போக்கு கவிஞரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். ஒரு கலைஞர் அல்லது கவிஞர் சமூக பிரக்ஞர் களை வெளிக்கொணர முயல்வது மட்டுமெல்லாது. அவற்றை மாற்றவும் புதியது ஒன்றை சமைக்கவும் முற்படுகின்ற பரிணாம வடிவங்களில் ஒன்றாக தன் படைப்புகளை வெளிக் கொள்கின்றான்.

அங்கு தான் பொருள் முதல் வாதிகள் ஒரு கலைஞர் சமூக மாற்றத்தின் பங்காளி என்று அடையாளம் கண்டனர். எனவே இன்று சமுதாய இலக்கியப்படைப்பாளிடம் தவிர்க்க முடியாத

வாறு பொருள் முதல் வாத தடயங்கள் பதிந்து கிடக்கின்றன. இன்று மாக்சியம் வீழ்ச்சி கண்டுவிட்டதாக அல்லது தோல்வி கண்டு விட்டதாக பலர் கனவு காணலாம். அது மாக்சியம் அல்லது வரலாற்று பொருள் முதல் வாதம் பற்றி தெள்வான்; ஆழமான சிந்தனையற்ற பிறபோக்கு; சந்தர்ப்பவாத கும்பல் களின் கனவாக மட்டுமே அமையும். மாக்சியத்தை வெறுக்கின்றவனும் விமர்ச்சிக்கின்றவனும் கூட தவிர்க்குமுடியாமல் அதன் இயக்கவியல் தத்துவங்களுக்குள் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றான். மாக்சியத்தின் நோக்கம் முதலாளித்துவ அரசை அழித்தொழிப்பது மாத்திரமல்ல சமூக பரிணாமத்தை எடுத்து விளக்குவதும் அதன் பாரித்த நோக்கங்களில் ஒன்றாகும் அது ஒரு சமூகவியல். அதன் சமூக பெருமானங்கள் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. இது வரை வாழ்ந்த முறபோக்குக் கவிஞர்கள் அதற்கென்றே பணியாற்றி வந்தனர். அந்த நிலையில் இப்போது ஏற்பட்டுள்ள தொய்வு ஒரு விதத்தில் கவலையைத் தந்தாலும் இன்றும் அந்தப் பணி அவர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். எனவே எல்லா முறபோக்குக் கவிஞர்களும் சோர்ந்து விடாது தமது பங்கினை தொடர்ந்து ஆற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் தான் படைப்பாளன் என்ற தளத்தில் இருந்து கொண்டு கூற நான் இங்கு விரும்பும் செய்தியாகும். இங்கே எனது கவிதைகள் அவ்வாறான தளத்தை திசையைக் கொண்டிருக்குமோயானால் நான் அதற்காக மசிழ்சியடைந்தே திருவேன்.

இறுதியாக, இக்கவிதைத் தொகுதிக்கு அர்த்த புஷ்டியான ஆழமான, அழகானதோர் முன்னுரையைத் தந்து எனது முயற்சியை ஊக்குவிக்க முனைந்த கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள் என்றுமே உரித்தாகும். இன்றைய விலை வீக்கத்தின் மத்தியில் இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட முன் வந்த கண்டி திரி த் து வக் கல் ஹரி ஆசிரியர் திரு. பி. சிவசுப்பரமணியம் அவர்களுக்கும் பல, எனது இம்முயற்சிக்கு அயரா ஊக்கமும், ஆலோசனையையும் தந்ததுடன் இந்நுலை பிரதி செய்து உதவியதுடன் முகப்பு அட்டை ஒவியத்தையும் சித்தரித்து தந்த மனைவி குமாரி நித்தியானந்தனுக்கும், இதனை அச்சிட்டு தந்த கண்டி செனித் அச்சகத்தார்க்கும், நன்றிகள் என்றும் தொடரும்.

— இரா. நித்தியானந்தன் —

334, இ. பலகொல்ல,
கெங்கல்ல.
கண்டி - இவங்கை

முகவரியைத் தொலைத்தவர்கள்

அன்று
முகவரியை தேடி
முகாரியை இசைத்தோம்
இன்று;
முகாரியையும்
தொலைத்து
முகவரியை தேடுகின்றோம்.

இந்த
தேசம்,
முகவரியைத் தொலைத்திருந்த போது
எமக்கென்னவோ
ஏதோ ஒரு
முகவரி இருந்தது!

அன்று - அந்த
வெள்ளைக்காரன்
இந்த
நாட்டின்
முகவரியைப் பறித்தாலும்
எங்களுக்கென - ஒரு
முகவரியை
கொடுத்தே வைத்திருந்தான்.

49 ல்
எங்கள்
முகவரியை
பறித்த அரசியல்வாதிகள்
அடுத்து வந்த
தேர்தல் திருவிழாவில்
எம்மையே
தொலைத்தார்கள்

64 ஸ்
எஞ்சிய
எமது
முகவரி எல்லாம்
இரண்டாய்
கிழிந்து
சிறிமா - சாஸ்திரி
உடன்பாடானது.

71 ஸ்
சிறிமாவும் - இந்திராவும்
இருந்த
முகவரியை
இன்னும்
இதைத்தார்கள்.

74 ஸ்,
வீதி ஓரங்கள் - தானே
எமக்கு
முகவரியாய் கிடைத்தன.
தேசிய மயம்
எம், மனத்தேசியத்தை
கெடுத்தது.

77 இலும்,
81 இலும்,
பின்னர் வந்த
83 இலும்,
எமக்கென இருந்த
முகவரி எல்லாம்
இருப்பிடம் - அறியா
எரிந்தே தொலைந்தன.

இன்று
 அந்திய
 பதாகைகளில்
 ஆயிரம் முகவரிகள்.
 மக்கள் மயமாக்கத்தில்
 மயங்கிக் கிடக்கும்
 இந்த
 மந்தைகளுக்கு
 தம்
 சொந்த முகவரியை
 தொலைக்கப் போவது
 இனிமேல்
 எங்கே
 தெரியப் போகிறது?

ஆனால்
 ஒ!
 இன்னும் எங்களில்
 84, ஆயிரம் பேருக்கு
 தேசமே இன்னும்
 சரியாய் இல்லை.

காலா காலம் - எமது
 பற்பல வடிவில் எமது
 முகவரிகள் அழிக்கப்பட்டன
 எமது
 கடிதங்கள்
 அநாதையாக்கப்பட்டன;

இன்று
 எமக்கு
 பிறந்த இடமே
 தெரியவில்லை
 எங்கே புகுவது?
 புரியவும் இல்லை.

முட்களும் கழுதைகளும்

அன்று,
ரஷ்யப் புரட்சியில்
நம்மவர்,
பூக்களைச் சுமந்தனர்

பாரதி
கவிதையில்
புது யுகத்தையே
சுமந்தான்!

இன்று
சோவியத் வீழ்ச்சியில்
நாம்
முட்களைச்
சுமக்கின்றோம்.

இடையில்
எம்மோடு இருந்த
இடது சாரிகள்
இரண்டு தலைகளைக் கொண்ட
கழுதைகளாயினர்

நரம்பில்லாத
நாக்குகளுக்கும்,
முதுகெழும்பில்லாத
முண்டங்களுக்கும்
மத்தியில்
இன்னும் நாம்
நிமிஸ்ந்தே நிற்கின்றோம்,

எமது
சிலைகள்

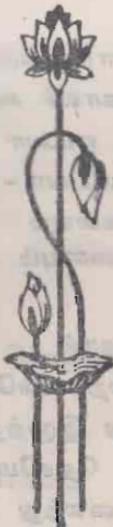
உடைக்கப்படும் போது
எமது

கண்கள் உடைப்பெடுக்கின்றன!
ஆனால்,

இந்த
கற்களும் - எமது

கண்ணீரும்
எந்த கட்டிடங்களுக்கு ~ இனி
அத்திவாரமாகப் போகின்றன?

இது
அவர்களுக்கு அறுவடைக்காலம்
நமக்கு
விடைப்பே இனிதான்.

இந்தத் தேசியத்தின் ஆமைகள்

முதலைகளின் நாட்டில்
எம்மை - ஏன்
ஆமைகளாய்ப் படைத்தாய்?

திசை தெரியாத இடத்தில்
திரிந்து கொண்டிருக்கின்றோம்
இறைவா!
எமக்குக் கொம்புகளைக்கொடு

அவர்களின் இதயங்களை
இரும்பால் படைத்துவிட்டு
எம் முதுகில் மட்டும்
ஏன்
ஒட்டைப்படைத்தாய்? - அதில்
நாம் சுமப்பது
எமது குழந்தைகளை அல்ல
இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தை

ஆயிக்காரனுக்கும்
அவசரகாலச் சட்டத்திற்கும்
பயந்து ஒடவா
ஒடி. ஒளியவா - எமக்குக்
கால்களையும்
தலைகளையும் படைத்தாய்?

அச்சத்தால்
அவற்றை உள்ளே
இமுத்து இமுத்து
இந்தத் தேசமே
உருக்குலைந்து போனது

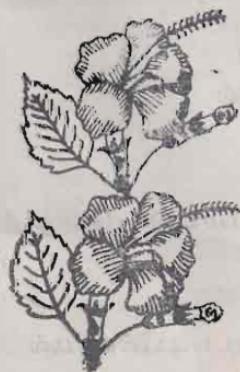
கமுதையாக
படைத்திருக்கக் கூடாதா?
கொஞ்சம் கணத்தாவது பார்த்திருப்போம்
ஆடுகளாய் படைத்திருந்தால்
அறுப்பிலாவது விடுதலைக்கிடைத்திருக்கும்

ஓடுகளாய்ப் படைத்தாய் - அவர்கள்
வோட்டை எமக்குக் கொடுத்தார்கள்
அறு வருடத்திற்கு ஒரு முறை
இந்த
வோட்டு பொறுக்கிகளுக்கு
நாம் இரையாகிப்போகின்றோம்.

அவர்களின்
காலடியில் கிடக்க வேண்டும்
ஓ!
இதற்காகவா - எம்
தலைகளுடன் கால்களை
சேர்த்துப்படைத்தாய்?

உரிமை ஊர்வலத்தில்
எமது பயணம்
அமைதியானது;
அகிம்சையானது
மகா பாரதத்தில்
துர்மண் - அன்று
எம்மை
தலை கீழாகப்போட்டுக் கொஞ்சத்தினான்
இங்கு
அதர்மர்கள்
அதையே அத்துப்படியில்லாமல்
செய்து முடிக்கிறார்கள்

ஆனால்
 மகாத்மாவுக்குக்கூட
 எம்மை
 மிகவும் பிடித்திருந்தது
 இதனால் தான்?
 இந்த
 வங்காபுரியில்
 நாம்
 முதலைகளா இரும்;
 நரிகளினா இரும்,
 நாருண் டோம்
 வைந்யுண் டோம்
 இறைவா;
 எமக்குக் கொம்புகளைக் கொடு
 முடிந்தால்...
 பிழைத்துக்கொள்கின்றோம்.

இந்தக் கறுப்புத் தேசத்தின் சிவப்புப் பூக்கள்

ஊங்கள்

விழிகளில் முட்டிய

தேங்கிய நீரைக்

கழுவக் கரங்கள் வரவில்லை

கறைப்படுத்தவே வந்தன

கண்ணோரை அல்ல

கண்ணங்களோ.

ஊங்கள்

விழுக் நழுவிய

சேலை முந்தானைகளின்

முடிச்சவிழுக்க வந்தவர்களே

இந்தத் துச்சாதனர்கள்.

காலம் பார்த்து

இங்கு தான்

ஊங்கள்

கண்ண பிரான்களும்

கண்களை மூடிக் கொண்டு

கழுத்தறுப்புச் செய்தார்கள்.

அதனால் தான்

கால் வயிறுக்கும்

ஊங்கள்

கண்ணகிகள்

தங்கள்

காவியச் சேலையைக்

கழற்றி எறிந்தார்கள்.

அங்கு
மதுரை எரிந்தது
இங்கு
எங்கள்
இதயங்கள் எரிகின்றன,

ஓ!
இது
யாருக்குத் தெரிகின்றது?

எங்களைப் பற்றி
இவ் இளங் - கோவடிகள்
ஏதோ ஒர்
இரவின் மதியில்
காவியம் எழுதக்
கழன்று போனபின்
எந்த
அடிகளை எழுதத் தேடுவது
எவர் முன் நின்று
எம்
கலையை வடிப்பது?

மாதவி மகளாய்ப்
பிறந்திருந்தால்
பிச்சைப் பாத்திரம்
சுமந்திருப்போம்
மாதவியாகவே
பிறந்து விட்டோம்
இனிக்
கோவலர்க்குத் தானே
கொண்டாட்டம்!

ஹர்வசி பின்னே
ஹர்வலம் போகும்
இந்த
மேனாகை புருஷர்கள்
கறுகின்றார்கள்

கண்டால்
எங்களைக்
கசக்கின்றதாம்
ஊருக்கே
நாம் ஒரு
தனி ஒரு
உறுத்தலாம்
நாங்கள் - அவர்களுக்குச்
சமுதாயச் சாக்கடைகள்
அதனால் தானா?
மாதவி
மக்க(க)ளிடம்
பிச்சைப் பாத்திரத்தை
தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டு
அழுத சுரபியை
அள்ளிப் பருக
இரவைத் தேடி
இங்கே வருகின்றார்கள்.

எங்கள்
குந்தி(கள்)
எம்மைப்
பத்தினிகளாகப்
படைக்கவில்லை
என்பது என்னவோ
உண்மைதான்
ஆனால் - இந்த
பஞ்சமா பாண்டவர்கள்
எங்களைப்
பங்களிப்புச்
செய்ய மட்டும்
தவறுவதே இல்லை.

இப்போது
நாங்கள்
திரெளபதி
நாயகர்களின்
தெய்வப் பத்தினிகள்.

இந்த
சுத (இந்திர)
புருஷர்களின்
இன்பங்களுக்காகக்
சதைக் கல்லாகச்
சமிக்கப்பட்டவர்கள்
நாங்கள்

ஓ
அந்த
ஆண்மையில்லாத
துருவாசகர்களினால் நாம் - இந்த
துஷ்யந்த பார்வைகளில்
பலியாகிப் போனவர்கள்.

ஓ!
இந்த
ராமர்களின்
இரகசிய ராத்திரிகளில்
நாங்கள்
எத்தனை எத்தனை
புதிய புதிய ஜானகிகள்

பகலில் மாத்திரம் தான்
பார்வைக்குச்
குர்ப்பனகைகள்.

காந்தாரி போலக்
கண்களைக் கட்டிக் கொண்ட
கெளரவ தம்பிகளே!
எப்படி, இப்படி
எங்கள் காவிய சேலகள்
கழன்று விழுந்தன?

தெரு வீதியெல்லாம்
 அவர்களின்
 வியாபாரத்துக்காக
 நாங்கள்
 வெறுமையின்
 நிகழ்களாக நிற்கின்றோம்
 ஆனால்
 எங்கள்
 தேசத்தலைவர்களுக்கு
 நினைவில்
 வருவது
 பாரதியும்
 பாரதிதாசனும் தான்
 அவர்களின்
 அற்ப ஆதாயத்துக்காக
 நாம்
 இந்த
 ஆதாம்களுக்கு
 ஏவாளாகிப் போனோம்
 பகலில்
 விலைப் பேயிடம்
 விடுபட
 இரவில்
 சதைப் பேயிடம்
 விலையாகிப்
 போனோமே!

எங்கள்
 இல்லத்தில்
 எரிவது என்னவோ
 மெழுகுதிரிதான்
 பெயர் என்னவோ
 சிவப்பு விளக்கு
 இன்னும்
 தேசம் சிவக்கவில்லை
 எமது
 சேதி புரியவில்லை.

எனினும்
 இனி நாம்
 இரவுச் சூரியன்கள்
 இருட்டின் வெளிச்சங்கள்
 அவர்களின் - உடல்
 வேட்டைக்காக - இனி
 எங்கள்
 விடுதலை
 வேட்கையை
 அடக்கி விட முடியாது

தாங்கள்
 சார்காலப் புத்திரர்களாய்
 இதற்குச்
 சாவு மணி அடிப்போம்
 போர்காலக்
 குருவிகளாகப்
 பொங்கி எழுவோம்

குவா (சத்தம்)
 கொஞ்சம் பொறுங்கள்
 பிறந்த பாவத்திற்காக
 எங்கள்
 பென் குழந்தைகள்
 அழுகின்றன.

“இடை நடுவில் ஒரு இளம் கம்யூனிஸ்ட்”

ஓ தோழு!
என் எழுத்தெல்லாம்
கண்ணீர்;
சொல்லவல்லாம்
சோகம்
என்
வசனங்கள் வறுமை
இந்தப்
பார்வைகளில் கூட
வரட்சி
எங்கள் இதயமெல்லாம்
மருட்சி - ஓ !
எங்கே அவர்கள்
செய்த புரட்சி?

எம்முடன் இணைந்து
விதியினை
உடைப்பீர்கள்
என்று எண்ணினோம் பின்னும் புதுப்பி
எங்கள் நினைவுகள் தான்
ஒடிந்து விழுந்தன
பொடிப் பொடியாகின்.
எங்கள்
கை விலங்கு
கழற்றப்படும் என்று
காத்திருந்தோம்
எங்கள்
கனவுகள் தான்
சிறையிடப்பட்டன

இங்கே,
ஓரு
வேளில் பகலில்
வீரர்கள் நிற்கின்றார்கள்
கருகலி லும் இம்மலர்கள்
மகரந்தம் கேட்பதேன்?

ஓ!
நாம்
என்ன
செய்வோம்?
நாங்கள்
தேடலில் தேய்ந்து போனவர்கள்
அவர்களின்
தேவைகளில் தேங்கிக் கிடக்கிறோம்

வாலிபத்தை வார் த்தையாக்கினோம்
இன்று - அவர்கள்
வார் த்தைகளே வதைக்கிறதே

விடியலில்
நின்றோம்
எந்ததன் அந்தச் சூரியன்கள்

'பெரிஸ்டோரிக்கா'
பெரும் புரட்சி செய்கிறதாம்
சந்தர்ப்பவா திகளுக்கு
இவை -
போலி நிர்ப்பந்தங்கள்
சோம்பேரிகளின் - சுகமான சலாரிக்கு இந்த
முதுகெலும்பு கூட
ஓரு சமை தான்

ஓ!
இந்த
அந்த...
எப்படி வந்தது?
திசை தெரியா
இடத்தில் இருந்து
திரும்பிப் பார்க்கிறேன்
எங்கே அவர்கள் செய்த புரட்சி?

அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே ஒரு நாள்

இது
கீழ்க்கரை முகடு
குரியனின் முட்டல்
இது
வைகறைச் சிவப்பு
என்
வாலிபக் கொதிப்பு
காலைப் பனித்துளி
தேநீர் உறவில்
வயிற்றைச்
சலவை செய்து கொண்டு
நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்
இந்தச்
சிறைக் கம்பிகளின் ஊடே
நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

அந்தத்
தேயிலைத் தோட்டத்திலே ஒரு நாள்
அந்தச்
தேயிலைத் தோட்டத்திலே

ஈன்ளிகளைச்
சுமந்து வந்த
அன்று தான்
அவள்
'வள்ளி' என்றறிந்தேன்
வந்தவள் நின்றாள்
என்
வாலிபத்தில் விழுந்தாள்

அள்ளி முடிந்த கூந்தல்
அலைபாயும் விழிகள்
கள்ள விழிப் பார்வை
காந்த இழுப்பு
என்
கருத்தைக் கவர்ந்தாள்
எனக்குக்
காதல்
எது என்றால்

கொழுந்துக் கூடையுடன்
தேயிலைச் செடி ஓரம்
கும்மாளச் சிரிப்போடு
கொஞ்சம் கதை பேசி
தினம்
வள்ளி என்னோடு வருவாள்
என்
ஆசைகளை
அள்ளி அள்ளித்
திருவாள்

இடிகளையே
என்
மனசில்
இருக்க இடந்தெரியாமல்
விரட்டியடித்தவள்
மின்னலைப் போல
என் நெஞ்சில்
விழுந்து விழுந்து
மறைந்தாள்
பாவாடையுடன் வந்தாள் - தினம்
தேன் வாடையைத் தந்தாள்.

இப்படி
ஆறு மாசங்கள்
எங்கள்
ஆசைகள் அசை போட்டன

அவள் பருவச் செழிப்பு - என்
பார்வையில் குறுங்கக் குறுங்க
இப்பாவை அப் - பாவிகளின்
பார்வையையும் கொன்றது.

அவள்
கங்காணியின்
கண் சிமிட்டலில்
தவித்துத் தப்பி
கணக்கப் பிள்ளையின்
கழுகுப் பார்வையில்
திணைறச் சிக்கி
ஒடோடி வந்து
என்
நெஞ்சில்
முகம் புதைத்து
அழுதாள்
அத்தான் என்றாள்.

அள்ளிச் சுமந்து
சூந்தலை வருஷ
குவி இதழில் சில தந்து
அழாதே வள்ளி
ஆறே மாதங்கள்
பொறுத்துக் கொள் - என்று
ஆறுதல் சொன்னேன்.
ஆனால்
தினம்
கலங்கிய பார்வை - என்
ஆறுதல் வார்த்தை

அப்படியும் - அந்தத்
தேயிலை தோட்டத்திலே ஒரு நாள்
அந்தத்
தேயிலைத் தோட்டத்திலே

காரில் வந்த
 துரையின் கண்கள்
 சுள்ளியை கூமந்த
 வள்ளியைக் கண்டது
 கள்ளத் துரையின்
 காமப் பார்வை - என்
 ஆசை வள்ளியின்
 மேனியில் பட்டது
 கயவன் பார்த்தான்
 காலம் பார்த்துக்
 காத்துக் கிடந்தான்

ஒரு நாள்
 நான்
 ஏழாம் “நம்பர்”
 மேட்டுக் களத்தில்
 ஏதோ ஒன்றின்
 வேலையில் இருந்தேன்.

அன்று
 வாய்க்கால் கரையை
 வள்ளி கடந்தாள்
 வந்த துரை
 வாய்க்காலைக் கடந்தான்

மின்னல் முட்டும்
 அவனின் உணர்வு
 இடியாய் ஒலித்தது
 அவளின் கதரலை
 வாய்க்கால் நீரும்
 சவ்வை செய்தது.

ஓ !
 என் வள்ளி
 எச்சிலானாள்
 ஓ !
 என் வள்ளியை - அ என்
 எச்சிலாக்கினான்

வழக்கம் போல்
 வாய்க்கால் கரையில்
 வள்ளியைத் தேடினேன்
 சுள்ளியைக் கண்டேன்
 வள்ளியைக் காணவில்லை - என்
 வள்ளியைக் காணவில்லை

மறு நாள் காலை
 விடியும் வேளை
 அந்தப்
 பணிப்புறப்ரப்பில்
 என்
 விழிகள்
 விழுந்தன.

குளக்கரை ஓரத்தில்
 கொட்டும் பனியில்
 எள்ளியின் உடலைச்
 சுமந்தது
 வைக்கறை

வாயும் வயிறுமா
 கிடக்கிறா என்று
 வந்த கூட்டம்
 வக்கணை மொழிந்தது
 சில
 எச்சிலை உமிழ்ந்து
 கற்பைப் பற்றி - தமிழ்க்
 காவியம் பேசியது
 அக்காட்சியைக்
 கண்டது முதல்
 நான்
 கானல் நீரானேன்

அவளைக்
 கேள்விப்பட்டது முதல்
 வேள்வித் தீ வடிவானேன்

கசறியது உள்ளம்
பதறியது என் கரங்கள்
அன்று தான்
என்
வாலிபம் வாளேந்திக்
கொண்டது
அன்று
அவன்
அந்திச் சிரிப்பில்
இரத்தம்
கொட்டியது

இது
கீழ்க்கரை முகடு
சூரியனின் முட்டல்
இது
வைகறைச் சிவப்பு
என்
வாலிபக் கொதிப்பு

காலைப் பனித்துளி
தேநீர் உறவில்
வயிற்றைச்
சலவை செய்து கொண்டு
நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்
இந்தச்
திறைக் கம்பிகளுடே
நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்

ஓ -

அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே - ஒரு நாள்
அந்தத் தேயிலை தோட்டத்திலே...

புது யுகத்தைப் படைப்பதற்குப் புறப்பட்டு வாருங்கள்

ழுமிக்கு அடியில் நாம்
புதையலாகி விட்ட பின்னே
புது யுகத்தைப் படைப்பதற்குப்
புறப்படுவது யாரையா?

நன்டு கதை உங்களுக்குத்
தெரியுமென்று நினைக்கின்றேன்
சொன்னுகளால் அது அழைக்கும்
விந்தை உமக்குத் தெரிந்திடுமோ?

நேரே வாவென்று
நேர்த்தியாக - அது
கரம் நீட்டி
பக்கத்தில் பதமாகப் பவிசாக
நகருமந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவரோ
வாவென்று அழைக்கின்றார்!

ழுமிக்கு அடியில் - நாம்
புதையலாகி விட்டதுபின்னே
புதுயுகத்தைப் படைப்பதற்குப்
புறப்படுவது யாரையா?

இங்குள்ள காளையரோ
காதவிலே மூழ்குகின்றார்
இங்குள்ள கண்ணியரோ மிகமோசம் - அந்தக்
கற்பனையில் அலைகின்றார்

மதமுள்ள புருஷரெல்லாம்
காதவில்லை என்றேங்கிக்
களிப்பின்றித் தவிக்கின்றார்
காதவின்றி வாடுகின்றார்

ஓ!

புதுயுகத்தைப் படைப்பதற்கோ
புறப்பட்டு விட்டார்கள்!
பூமிக்கு அடியில் - நாம்
புதையலாகி விட்ட பின்னே
புதுயுகத்தைப் படைப்பதற்குப்
புறப்படுவது யாரையா?

காலை முதல் மாலை வரை
“சல்லடிக்க” ஒரு சூட்டம்
மாலையது வந்துவிட்டால்
“கொண்” அடிக்க மறு சூட்டம்

மங்கியதோர் நிலவினிலே
இராமநாதன் ஹோல் என்ன?
விடை பெறும் நேரத்திலே
விஜயவர்தனா என்ன?
இடையில் இருக்கும்
சங்கமித்தா இழுத்து தான்
பிடிப்ப தென்ன!

கலகா பாதையதில்
கருத்தொருமித்த இக் சூட்டம்
புதுயுகத்தைப் படைப்பதற்கோ
புறப்பட்டு விட்டார்கள்!

எத்தனையோ யுக்யுகமாய்
இதைத்தானே சாதித்தார்!
வட்டித்தனமான
விந்தை தலைப்பிதுவே
புதைகுழியில் விழுந்தோம் - நாம்
புதுயுகத்தைப் படைப்பதெங்கே?

பூமிக்கடியில் - நாம்
புதையலாகி விட்டபின்னே
புதுயுகத்தைப் படைப்பதற்கு
புறப்படுவது யாரையா?

இங்கே தர்மம் சிலுவையில் மரித்தபோது . . .

வறுமைக்கும் - எம்
வன்முறைக்கும் இடையே
இன்றைய
புதிய வார்ப்புகள் !

நாம் பாதுகாப்பது
மக்களை, பிள்ளைகளை, தேசத்தையல்ல
துவக்கை, ஆயுதத்தை, வெடிமருந்தை
துவக்கை;
பாதுகாத்து - எம்
பிள்ளைகளை அழிப்போம்
ஆயுதத்தை
வாங்கி - எம்
தேசத்தைக் காட்டிக் கொடுப்போம்
வெடி மருந்துகள் மூலம் - இனி
புதிய விதி சமைப்போம்!

ஓ !
போதி மாதவன்
பிச்சாபாத்திரம்
சுமந்த பாவத்திற்கா
நாம்,
இன்னும்
வெளி நாடுகளில்
பிச்சை எடுக்கின்றோம்?

எம் தேசத்து
சிங்கமும் புலியும்
மோதி முடியும் போது
போதி சத்துவர்களின்
எலும்புகள் கூட
மிச்சமிருக்காது.
போதி மரங்களின்
இலைகள் கூட
தேடக்கிடைக்காது.

காற்று மாத்திரமே
மிச்சமிருக்கும்.
இங்கு
கொடிகள் இருக்காது

ஆனால்
அன்று
மக்களைக் காக்க
மன்னைத் துறந்து
மரத்தின் கீழே
ஆண்டு காலமாய்
அமர்ந்திருந்து
போதி மாதவன்
புனிதம் பெற்றான்.

இங்கு
மன்னை பிடிக்க
மாந்தர்கள் மடிந்து
அந்த
மாதவனின்
மனமே எரிந்தது

புத்தர் சிலைகளையும்
புனித விகாரைகளையும்
அவசர அவசரமாக
அதனால் தானா
செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்?

அவன் முடிவுரைக்கு

இது ஒரு முன்னுரை

தோழி,

“எம்

தேசம்

தாகங்களுடன்

தவிக்கின்ற போது

அவன்

கானல் நீரைக் கண்டு

தாக சாந்தி

செய்து கொள்ள

ஒடுகின்றான்” - என்று

அவனை ஒதுக்காதீர்கள்

கலையும்

மேகங்களுக்கு

இடிகளும் கேடுதானா?

என்று

இடித்துக் காட்டாதீர்கள்.

இங்கு

மின்னலைப் போல்

வடிவது - அவன்

கண்ணீர் அல்ல

ஒரு

பரிஞாமத்தின்

ப்திவுகள்

காதல் இங்கு

கருத்து முதல் வாதம் தான்

இதுவே

மறுவகையில்

பொருள் முதல் வாதத்தின்

பிம்பங்கள் - தானே?

விதிகளை

உடைக்கும் போது

வளைவுகள் வராதா என்ன?

இப்

படைப்பில் வரும் நாயகி
 சமுதாய
 சேற்றில் இருந்து
 சலவை செய்யப்பட்டவள்ள
 உரிமைச் சூரியனை
 அடகு வைத்து விட்டு
 அடிமை இருளில்
 அடங்கிப் போனவள்.

அந்தச்

சமுதாயம்
 அவர்களது
 குருட்டுப் பார்வையால்
 இப்படி
 எத்தனையோ
 இளைய நெஞ்சங்களை
 இருட்டிப்புச்
 செய்திருக்கின்றது.

எனவே

அவன்
 அனுதாபத்திற்குத்
 தூது விடும்
 அலைப்படிமங்கள் அல்ல - இது
 இதய
 யதார் த்தங்களின்
 அனுபவவளிப்பாடுகள்.

அமைப்பு மாறும் வரை
 அண்டின் பிணைப் பெண்பது
 வெறுமையான வெளி வேஷங்கள் தான்
 உலகத்தை
 வெற்றி கொள்ளும் வரை
 இந்தச்
 சில்லறை உத்வேகங்கள்
 இருக்கத்தான் செய்யும்.

வீரர்களின் காதலில் கூட
 ஒரு
 விசித்திர ரசனை இருக்கத்தான்
 செய்கிறது.
 “புஷ்கினின்” காதலைக் கூட
 இப்போது தான்
 முன்னனுமானிக்க முடிகிறது.

ஆனால்
 அந்த
 ஒடுக்கு முறை
 நெஞ்சங்கள்
 உக்கிரமடைந்து
 போனாலும்
 இந்த
 முற்போக்குப்
 பாதைகள் முடமாகிப் போகாது

 பரிணாமத்தைப்
 பார்த்திருப்பவளைக் கூடத்
 தடை செய்கிறவர்கள்
 தானே
 அனுதாபத்திற்கு உரியவர்கள்
 எனவே
 தோல்வி என்பது கூட
 இங்கு
 பரிணாமத்தின் பாத அடிகள் தான்

அவன் முன்னுரையின் முடிவுரைகள்

ஓ.....பிரியவளே!

மானுடக் காயங்களை

மனதில் சமந்து கொண்டு

ஓரு

சிவப்புச் சூரியனைத்

தேடிச் செல்லும்

என்

“சுதந்திர”பயணங்கள் - எனக்காக

உன் இதயத்தில்

சரம் சுரந்தது எப்படி?

அதற்கா!

இடிவிழுந்தது இப்படி?

இனியவளே!

என்

இதய தேசத்தில்

இருட்டைத் துரத்துவாய்

என்று -

எண்ணங்களில்

உன்

நினைவு முறுவலிப்பில்

இந்த

இருட்டுத் தேசத்தில்

ஏனியைத் தேடி,

நான்

பயணம் தொடர்க்கையில்

ஓரு நாள்

நீ

இடியைச் சுமந்து

என்னிடம் வந்தாய்

விழுந்தது - உன்

இதயம் அல்ல பெண்ணே.

இடுந்தது

மடிந்தது

பொடிப் பொடியாகிது

என்

இதயம் எம்மவர் இதயம்.

ஓ!

இதுவும்
ஒரு வகையில்
எங்கள்
தோல்வியின் மறுபக்கம்
காய்ந்த மலர்கள்
விதையினைச் சேர்க்கும்
காதல் — இது ஒரு நாள்
காலத்தை வெல்லும்

நான்

இங்கு உனக்கு
முடிவுரை
எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்
அங்கு
எத்தனையோ
வாழ்வுக்கு
முகவுரைகள்
எழுதப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.
அவர்கள்
பயணங்கள்
தவிர்க்க முடியாததால்
அவர்களே
பரிணாமத்தின்
முன்னுரைகள்
எங்கள்
முடிவுரையின்
முன்னுரைகள்.

எனவே

இந்த
முடிவுரையில்
எமது
வாழ்க்கையை
முடித்து விட்டாய்
எதோ ஒரு
வகையில் இதுவும்
ஒரு வெற்றி தான்
எங்கள்

நான்

உன்னை - அன்று

நிலவென்று சொன்னேன்

ஆணால் - இன்று - நானே

நிலவில் விழும்

நிழல்களாக....!

நெஞ்சில் விழுந்தன

கனவுகளாக....!

இறுதியில் - உன்

காற்று வந்து

என்

கனவுகளையும்

தூசியாக்கி...

சி!

இவ்வளவு தானா

எங்கள்

சுதந்திரக் காதல்?

உன்னை

என்

வாழ்வில்

மலரென மகிழ்ந்தென்.

ஆணால்

கடை-சியில்

என் கையில்

கிடைத்தது

நினைவுக் காம்பு

மட்டும் தான்.

நிச்சயத்தாம்பூலங்கள்

நிர் ப்பந்தங்களா?

அடிதடியால் நானை

ஆள்மாறாட்டம்?

தோல்வியின் மடியில் தான்

இந்த

பரிணாமம்

கிடக்கின்றது.

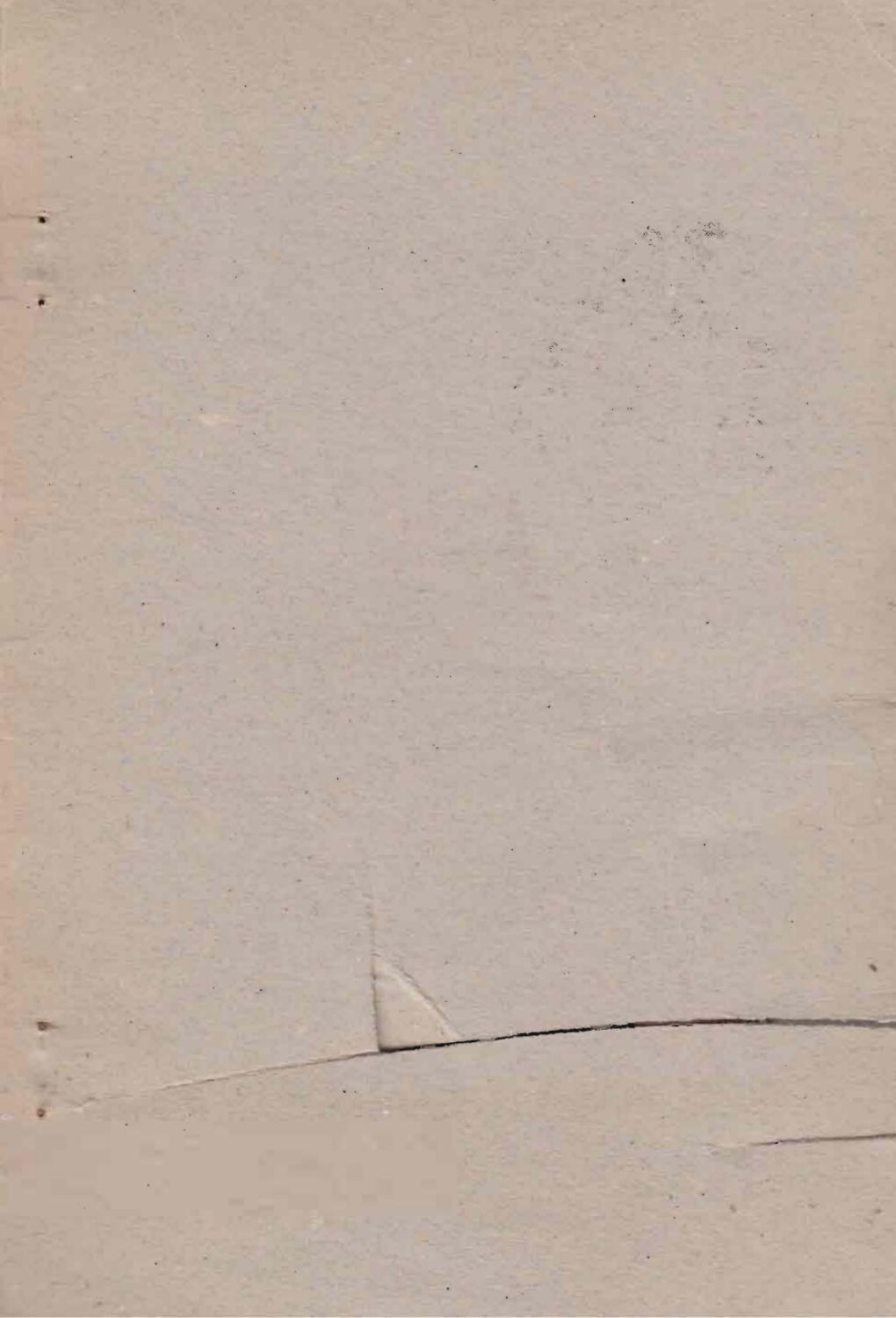
விதியை மாற்று

செவிக்கு
உணவில்லாத போது
சிறிது
வயிற்றுக்கு
ஈயப்படும்
என்றார் ஆன்றோர்

வயிற்றுக்கு
உணவில்லாத போது
வாய்க்கணக்கும்
செவிகளுக்கும்
இங்கே
எவை
ஈயப்படும்?

பிரச்சினைகளே
தினம் ஒரு
ஜனனங்களாக...
ஐயகோ!
எங்கே ரசித்தார்கள்
எங்கள்
கவிஞர்களை?

கலையும்
கவிதையும்
மந்த மாருதம் உள்ளவரை
என்ற விதியை
மாற்றி
வரலாற்றை மாற்றும்
கவிதை படைப்போம்!

இப்படைப்பாளர் பற்றி சில.....

இக்கவி நூலாசிரியர் இரா. நி த் தியா ன் ந் தன் கண்டி திரித்துவக்கல்லூரி யின் பட்டதாரி ஆசிரியரா வார். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான துறையில் சிறப்பு பட்டம் பெற்றவர். இத்துடன் கண்டி அசோகா வித்தியாலயம், புனித சில் வெஸ்டர்ஸ் கல்லூரி என்ப வற்றின் பழைய மாணவருமாவர்.

வீரகேசரி, தினகரன் மற்றும் பல சஞ்சிகை களில் தமது படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ள இவர் தனது முதற் கவிதைத் தொகுதியாக ‘முகவரியைத் தொலைத்தவர்கள்’ என்ற இந்நாலை வெளியிடு கின்றார்.

கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள் கூறுவது போல சமுதாய பகைபுலத்தில் பொருந்தி நோக்கும் இவரது சகல படைப்புகள் இங்கு வெளிக்கொணரப் படுகின்றது.

18/13 பூரணவத்த,
கண்டி.

இரா. அ. இராமன்

அச்கப்பதில் சென்னித் திருச்சகம் 192 கொட்டுகொட்டல்ல வீதி ,கண்டி.